

18-05-2018

প্ৰাতঃ মূৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - কেতিয়াও সাক্ষাৰ শৰীৰৰ কথা মনত পেলাব নালাগে, দুচকুৰে সেয়া দেখা যদিও পৰম শিক্ষক শিৰবাবাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে”

***প্ৰশ্ন:-** তোমালোক সন্তানসকলে কোনটো বিধি জনাৰ কাৰণে কোনো মালা বা ফুল এতিয়া স্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰা ?

***উত্তৰ:-**আমি জানো যে যাৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পৱিত্ৰ হয় তেওঁহে মালা বা ফুলৰ বাবে উপযুক্ত। এইটো বিধি অনুসৰি আমি ফুল বা মালা স্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ। বাবাই কয়, ময়ো তোমালোকৰ ফুল বা মালা স্বীকাৰ নকৰোঁ কিয়নো মই পূজাও নহওঁ, পূজাৰীও নহওঁ। মই তোমালোকৰ একান্ত বাধ্য পিতা আৰু শিক্ষক হওঁ।

***গীত:-** চ’ব ভি দে আকাশ সিংহাসন ... (আকাশ সিংহাসন এৰি ধৰণীলৈ আহা.....)

ওম্ শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে গীতটি শুনিলা, এই গীতটিয়ে সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞান নাকচ কৰি দিয়ে। মনত পেলায় এতিয়া ভাৰত বহু দুখী। নাটক অনুসৰি এই সকলো গীত ৰচিত হৈছে। দুনিয়াৰ মানুহে নাজানে। পিতা আহে পতিতক পাৱন কৰিবলৈ বা দুখী সকলক সুখী কৰিবলৈ। দুখ হৰণ কৰি সুখ দিবলৈ। সন্তানসকলে জানিছে যে সেইজন পিতাই আহিছে। সন্তানসকলে পৰিচয় পাই গৈছে। পিতাই নিজেই কয় – মই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোক সন্তানসকলক গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্যৰ বিষয়ে কওঁ। সৃষ্টি এখনেই কেৱল নতুন আৰু পুৰণা হয়। যেনেকৈ শৰীৰ শৈশৱ কালত নতুন আৰু পিছত পুৰণা হয়। নতুন শৰীৰ, পুৰণা শৰীৰ – দুটা বস্তু বুলিতো কোৱা নহ’ব। এটাই হয় কেৱল নতুনৰ পৰা পুৰণা হয়। তেনেকৈ দুনিয়া এখনেই হয়, এতিয়া নতুনৰ পৰা পুৰণা হৈছে। নতুন কেতিয়া আছিল- এইটো কোনেও ক’ব নোৱাৰে। পিতাই আহি বুজাই – সন্তানসকল, যেতিয়া নতুন দুনিয়া আছিল তেতিয়া ভাৰত নতুন আছিল। সত্যযুগ বুলি কোৱা হৈছিল। সেই ভাৰতেই এতিয়া পুৰণা হ’ল। ইয়াক পুৰণি বিশ্ব (অ’ল্ড ৱৰ্ল্ড) বুলি কোৱা হয়। নতুন বিশ্বৰ পৰা আকৌ পুৰণা হ’ল, এইখন আকৌ নিশ্চয় নতুন হ’ব। নতুন দুনিয়াৰ সাক্ষাৎকাৰ সন্তানসকলে কৰিছে। অচ্চা, সেই নতুন দুনিয়াৰ মালিক কোন আছিল? নিশ্চয় এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। আদি সনাতন দেৱী দেৱতাসকল মালিক আছিল, এইয়া পিতাই সন্তানসকল বুজাই আছে। পিতাই কয় – এতিয়া নিৰন্তৰ ইয়াকে স্মৰণ কৰা। পিতা পৰমধামৰ পৰা আমাক পঢ়াবলৈ, ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছে। সকলো মহিমা সেই এজনৰে, এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) একো মহিমা নাই। এই সময়ত সকলোৱে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ, একো নুবুজে, সেইবাবে মই আহো সেইবাবেইতো এই গীত ৰচনা কৰা হৈছে। সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞান নাকচ হৈ যায়। প্ৰত্যেকৰে নিজৰ নিজৰ পাৰ্ট আছে। পিতাই বাৰে বাৰে কয় দেহ-অভিমান এৰি দেহী-অভিমानी হোৱা আৰু স্মৰণ শিৰবাবাক কৰা। এনেকৈয়ে ভাবা - শিৰবাবায়েই সকলো কৰে। ব্ৰহ্মা যেন নায়েই। যদিও তেওঁৰ ৰূপ এই দুচকুৰে দেখা যায় কিন্তু তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ শিৰবাবাৰ ফালেহে যাব লাগে। শিৰবাবা অবিহনে তেওঁৰ আত্মা, তেওঁৰ শৰীৰ কোনো কামৰ নহয়। সদায় বুজিবা এওঁৰ দেহত শিৰবাবা আছে যিয়ে এওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। এওঁ তোমালোকৰ শিক্ষক নহয়। পৰম শিক্ষক তেওঁহে, তেওঁক মনত পেলাব লাগে। কেতিয়াও এই সাক্ষাৰ শৰীৰক মনত পেলাব নালাগে। বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত লগোৱা উচিত। গতিকে সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞান তিষ্ঠি থাকিবও নোৱাৰে। সন্তানসকলে মনত পেলায় - পুনৰ আহি জ্ঞান যোগ শিকোৱা। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ অবিহনেতো কোনেও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত

আছে যে এই গীতাৰ জ্ঞান স্বয়ং পিতাই শুনায়, আকৌ এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। তাত দৰকাৰেই নাই। ৰাজধানী স্থাপন হৈ যায়, সংগতি হৈ যায়। জ্ঞান দিয়া হয় দুৰ্গতিৰ পৰা সংগতিলৈ যাবৰ বাবে। বাকী সেয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। মানুহে জপ, তপ, দান, পুণ্য আদি যি কৰে সেয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ কথা, তাৰ দ্বাৰা মোক কোনেও পাব নোৱাৰে। আত্মাৰ ডেউকা ভাঙি গৈছে। পাথৰ হৈ পৰিছে। পাথৰৰ পৰা পুণৰ পাৰস বনাবলৈ মই আহিবলগীয়া হয়।

পিতাই কয়, এতিয়া কিমান মনুষ্য আছে, সৰিয়হৰ গুটিৰ দৰে সংসাৰ ভৰপূৰ হৈ আছে। সকলো শেষ হৈ যাব। সত্যযুগতো ইমান মনুষ্য নাথাকে। নতুন দুনিয়াত বৈভৱ বহুত, জন সংখ্যা কম হয়। ইয়াততো ইমান মনুষ্য আছে যে খাবলৈকে নাপায়। পুৰণি অনুৰ্বৰ মাটি। পুণৰ নতুন হৈ যাব। তাত সকলো বিলাকেই নতুন। নামেই কিমান মিঠা – হেভেন (স্বৰ্গ), নন্দনকানন। দেৱতাসকলৰ নতুন দুনিয়া। পুৰণা ঘৰ ত্যাগ কৰি নতুন ঘৰত থাকিবলৈ মন নাযায় জানো! এতিয়া হৈছে নতুন দুনিয়া স্বৰ্গলৈ অহাৰ লগন। এই পুৰণা শৰীৰৰ কোনো মূল্য নাই। শিৱবাবাৰতো কোনো শৰীৰ নাই। সন্তানসকলে কয় হাৰ পিন্ধাম। কিন্তু তেওঁক (ব্ৰহ্মাক) যদি হাৰ পিন্ধোৱা তেন্তে তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ তেওঁৰ ফালে গুছি যাব। শিৱবাবাই কয় – মোক হাৰৰ দৰকাৰ নাই, তোমালোকেহে পূজ্য হোৱা। পূজাৰীও হোৱা। তোমালোকেই পূজ্য, তোমালোকেই পূজাৰী হোৱা। সেয়েহে নিজৰেই চিত্ৰক পূজা কৰিবলৈ লাগি যোৱা। বাবাই কয় – মই পূজ্যও নহওঁ আৰু ফুল আদিৰো দৰকাৰ নাই। মই কিয় পিন্ধিম? সেয়েহে কেতিয়াও ফুল নলয়। তোমালোক যেতিয়া পূজ্য হ'বা তেতিয়া যিমান বিচৰা সিমানই ফুল পিন্ধিবা। মইতো তোমালোক সন্তানসকলৰ একান্ত বাধ্য পিতাও হওঁ, শিক্ষকো হওঁ, চাৰ্ভেণ্টো (সেৱক) হওঁ। ডাঙৰ ডাঙৰ অভিজাত লোকসকলে যেতিয়া স্বাক্ষৰ কৰে তেতিয়া লিখে – 'মিষ্টা' বা 'কাৰ্য'ন... নিজকে লৰ্ড বুলি কেতিয়াও নিলিখে। ইয়াততো লিখে – শ্ৰী শ্ৰী লক্ষ্মী নাৰায়ণ, শ্ৰী অমুক। একেবাৰে 'শ্ৰী' বুলি লিখে। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজাই – সন্তানকল, এতিয়া এই শৰীৰক মনত নেপেলাবা। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। এই পুৰণা দুনিয়াত আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পতিত। সোণ ৯ কেৰেট হ'লে অলংকাৰো ৯ কেৰেট হ'ব। সোণতে খাদ পৰে। গতিকে আত্মাক নিৰ্লেপ বুলি ভাবিব নালাগে। তোমালোকৰ এতিতহে এই জ্ঞান আছে পিছত ২১ জন্মৰ কাৰণে প্ৰাণৰ পাই যোৱা, গতিকে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে! কিন্তু সন্তানসকলে চেকেণ্ডে চেকেণ্ডে পাহৰি যায়। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আমাক শিক্ষা দি আছে। ব্ৰহ্মাৰ আত্মাইও তেওঁক স্মৰণ কৰে। সকলো ভক্তই এজন ভগৱানক মনত পেলায়। কিন্তু তমোপ্ৰধান হৈ যোৱা বাবে পিতাক পাহৰি পাথৰ-শিলগুটি সকলোকে পূজা কৰে। আমি জানো যিবোৰ ঘটে সেয়া ড্ৰামাত দৃশ্যাগ্ৰহণ হৈ যায়। ড্ৰামাত এবাৰ যি দৃশ্যাগ্ৰহণ হৈ যায়, ধৰি লোৱা ওচৰত যদি কোনো চৰাই আদি উৰি থাকে তেতিয়া সেয়াই দৃশ্যত বাৰে বাৰে দেখা দিব। উৰি থকা চিলা, দৃশ্যাগ্ৰহণ হৈ গ'ল তেন্তে সেয়া পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকিব। এই ড্ৰামাখনো চেকেণ্ডে চেকেণ্ডে পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। দৃশ্যাগ্ৰহণ হৈ থাকে। বনাই থোৱা ড্ৰামা, তোমালোক ভাওৰীয়া। গোটেই ড্ৰামাখনক সাক্ষী হৈ চোৱা। প্ৰতি চেকেণ্ডে ড্ৰামা অনুসাৰে পাৰ হৈ গৈ থাকে। গছৰ পাত লৰিল, নাটক পাৰ হ'ল (নাটকত সেইটো দৃশ্য পাৰ হৈ গ'ল)। এনেকুৱা নহয় যে গছৰ পাত ভগৱানৰ হুকুম অনুসাৰে চলে। এই সকলো নাটক নিশ্চিত হৈ আছে, ইয়াক যথা ৰীতি বুজিব লাগে। পিতা আহি ৰাজযোগ শিকায় আৰু ড্ৰামাৰ জ্ঞান দিয়ে। চিত্ৰও কিমান সুন্দৰকৈ বনোৱা হৈছে। সংগম যুগত ঘড়ীৰ কাটাও লাগি আছে। কলিয়ুগৰ সমাপ্তি, সত্যযুগৰ আৰম্ভণিৰ সংগম। এতিয়া পুৰণা দুনিয়াত অনেক ধৰ্ম আছে। নতুন দুনিয়াত এইবোৰ নাথাকিব। তোমালোক সন্তানসকলে সদায় এনেদৰে ভাবা যে পিতাই আমাক

পঢ়ায়। আমি ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়)- মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা বনাওঁ। ৰজাসকলেও এই লক্ষ্মী নাৰায়ণক পূজা কৰে। তেওঁলোকক পূজ্য বনাওঁতাও মই আছো। যি পূজ্য আছিল তেওঁলোক এতিয়া পূজাৰী হৈ গ'ল। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পাইছা আমিয়ে পূজ্য আছিলো, পুনৰ আমিয়ে পূজাৰী হ'লো। বাবাতো নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ফুল বা মালা আদি স্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰা, বিধি অনুসৰি যাৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পৱিত্ৰ হয় তেৱেঁই ফুল বা মালাৰ যোগ্য। তাত স্বৰ্গত সুবাসিত ফুলেই আছে। সুবাস ল'বৰ বাবেই ফুল। মালা পিন্ধাবলৈও ফুল ব্যৱহাৰ হয়। পিতাই কয় - এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল বিষুৱৰ ডিঙিৰ মালা হোৱা, ক্ৰমানুসাৰে তোমালোকে সিংহাসনত বহিব লাগিব। যিয়ে কল্প আগতে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল সিমানে কৰে, কৰিবলৈ লাগি যায়। ক্ৰমানুসৰিটো হয়েই। বুদ্ধিয়ে কয় অমুক সন্তানটি বহুত সেৱাধাৰী। দোকানৰ ক্ষেত্ৰত যেনেকৈ কোনোবা মালিক, কোনোবা অংশীদাৰ, কোনোবা মেনেজাৰ হয়, এয়াও তেনেকুৱাই।

তোমালোক সন্তানসকলে মাতা-পিতাক জয় কৰিব লাগিব। তোমালোক আচৰিত হোৱা যে মাতা পিতাকৈ আগত কেনেকৈ যাব পাৰি। পিতাই সন্তানসকলক যত্ন কৰি লায়ক বনায়, সিংহাসনৰ লায়ক বনায় সেয়েহে কয়- সিংহাসনক জয় কৰা। ইজনে সিজনৰ ওপৰত জয়ী হোৱা নহয়। পুৰুষাৰ্থ ইমানেই কৰা যাতে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হৈ যোৱা। লক্ষ-উদ্দেশ্য মুখ্যত এটাই। পিতাই আকৌ কয় - ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে, ইয়াত বিভিন্ন পদ থাকে। মায়াক জিকিবলৈ সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰা। সন্তান আদিকো মৰমেৰে চলোৱা। কিন্তু নিমিত্ত হৈ থাকা। ভক্তিমাৰ্গত কৈছিল নহয় - প্ৰভু, এই সকলোবোৰ আপুনিৰে দিয়া। আপোনাৰেই আমানত আপুনিৰেই লৈ ল'লে গতিকে কন্দাৰ কোনো কথা নাই। পিছে এইখনতো কন্দাৰেই দুনিয়া। মানুহে কাহিনী শুনায়, মোহজীৱ ৰজাৰো কাহিনী শুনায়। তাত কোনো দুখৰ অনুভৱ নহয়, এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়। তাত কেতিয়াও কোনো বেমাৰ নহয়। সদায় স্বাস্থ্যবান নিৰোগী শৰীৰ হয়। বিবাহ আদি কেনেকৈ হয়, কি সাজ-পোছাক পিন্ধে, তাৰ ৰীতি নীতি কেনেদৰে চলে - এয়া সকলো সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছে। সেই অভিনয় সকলো শেষ হৈ গ'ল। সেই সময়ত ইমান জ্ঞান নাছিল। এতিয়া দিনে প্ৰতিদিনে তোমালোক সন্তানসকলৰ শক্তি তীব্ৰ গতিত বাঢ়ি যায়। এই সকলো পাৰ্ট ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আচৰিত কথা - পৰমাত্মাৰো কিমান গভীৰ পাৰ্ট আছে। স্বয়ং বুজায় - ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ওপৰত বহি কিমান কাম কৰো! তললৈ কল্পত এবাৰেই আহো। বহুত নিৰাকাৰৰো পূজাৰী থাকে। পিছে নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা কেনেকৈ আহি পঢ়ায় - এই কথা লুপ্ত কৰি দিছে। গীতাত শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দি দিছে, গতিকে নিৰাকাৰৰ পৰা প্ৰীতেই আতৰি গৈছে। এইয়াতো পৰমাত্মায়েই সহজ ৰাজযোগ শিকালে আৰু দুনিয়াক জনালে। দুনিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ থাকে, যুগৰ পৰিৱৰ্তন হৈ থাকে। এই নাটকৰ চক্ৰ এতিয়া তোমালোকে বুজিছা। মনুষ্যই একো নাজানে। সত্যযুগৰ দেৱী-দেৱতা সকলকো নাজানে। মাত্ৰ দেৱতা সকলৰ চিহ্নহে থাকি যায়। পিতাই আমাক বুজায় - সদায় এনেকৈ ভাবা আমি শিৱবাবাৰ হওঁ, শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়, শিৱবাবাই আমাক এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা শিক্ষা দি আছে। শিৱবাবাৰ স্মৃতিত তেতিয়া বহুত আনন্দিত হৈ থাকিবা। এনেকুৱা ঈশ্বৰ পিতা কোনোবা আছে জানো। পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। কিন্তু লৌকিকৰ পিতা গুৰুও হ'ব- এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে। শিক্ষক হ'ব পাৰে কিন্তু পিতাক কেতিয়াও গুৰু বুলি নকয়। এওঁৰ (ব্ৰহ্মা বাবাৰ) পিতাও শিক্ষক আছিল, পঢ়াইছিল। আমিও পঢ়িছিলো। সেয়া হৈছে হৃদৰ (সীমিত) পিতা, শিক্ষক। এয়া হৈছে বেহৃদৰ (অসীমিত) পিতা, শিক্ষক। তোমালোকে যদি নিজকে ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী বুলি ভাবা, সেয়াও অতি সৌভাগ্যৰ কথা।

ঈশ্বৰ পিতাই পঢ়ায়। কিমান স্পষ্ট। কিমান মিঠা (মৰমৰ) পিতা! মৰমৰ বস্তুক মনত পেলোৱা হয়। যেনেকৈ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ মৰম। তেওঁলোকৰ মৰম বিকাৰৰ কাৰণে নহয়। মাত্ৰ ইজনে সিজনক চাই থাকে। তোমালোকৰ আকৌ আত্মাসকলৰ পৰমাত্মাৰ লগত। আত্মাই কয় - বাবা কিমান জ্ঞানৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ! এই পতিত শৰীৰত আহি আমাক কিমান উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলে। গায়নো কৰা হয় - মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাবলৈ ভগৱানৰ সময় নালাগে। চেকেণ্ডতে বৈকুণ্ঠলৈ গুছি যায়। চেকেণ্ডতে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যায়। এইয়া হৈছে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য, সেয়া হ'বলৈ পঢ়িব লাগে। গুৰু নানকেও কৈছে অতি লেতেৰা কাপোৰ ধোৱে.... লক্ষ চাবোন আছে নহয়। বাবাই কয়- মই কিমান ডাঙৰ ধোৱা হওঁ, তোমালোকৰ বস্ত্ৰ (আত্মা আৰু শৰীৰ) কিমান শুদ্ধ বনাওঁ! এনেকুৱা ধোৱা কৰবাত দেখিছা জানো? আত্মা যি সম্পূৰ্ণ কলা হৈ গৈছে তেওঁলোকক যোগবলৰ দ্বাৰা কিমান পৰিষ্কাৰ বনাওঁ! সেয়েহে এওঁক (দাদাক) কেতিয়াও স্মৰণ নকৰিবা। এই সকলো কাম শিৱবাবাৰ, তেওঁকেই স্মৰণ কৰা। এই ব্ৰহ্মাতকৈও তেওঁ বেছি মিঠা। আত্মাসকলক কৈছে তোমালোকে এই দুচকুৰে এই ব্ৰহ্মাৰ ৰথ দেখিবলৈ পোৱা কিন্তু তোমালোকে শিৱবাবাকহে স্মৰণ কৰিবা। শিৱবাবাই তোমালোকক এওঁৰ দ্বাৰা কড়িৰ পৰা হীৰা তুল্য কৰি বনাই আছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) আমি ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী, ভগৱানে শিক্ষক হৈ আমাক পঢ়ায় - এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে। ঘৰ গৃহস্থত থাকি পুৰা নিমিত্ত হ'ব লাগে।
- (2) এতিয়া মালা বা ফুল স্বীকাৰ কৰিব নালাগে। বিষ্ণুৰ ডিঙিৰ মালা হ'বলৈ মায়াৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** অলৌকিক জীৱনৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা বৃত্তি, স্মৃতি আৰু দৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা মৰজীৱা (জীৱিত অৱস্থাতে মৃত) হোৱা।

ব্ৰাহ্মণৰ জীৱনক অলৌকিক জীৱন বুলি কোৱা হয়, অলৌকিকৰ অৰ্থ হৈছে এই লোকৰ দৰে নহয়। দৃষ্টি, স্মৃতি আৰু বৃত্তিৰ পৰিৱৰ্তন হওঁক। সদায় আত্মা ভাই-ভাইৰ বৃত্তি বা ভাই-ভনীৰ বৃত্তি হওঁক। আমি সকলো একেটা পৰিয়ালৰ - এইটো বৃত্তি হওঁক আৰু দৃষ্টিৰেও আত্মাক চোৱা, শৰীৰক নহয় - তেতিয়া মৰজীৱা বুলি কোৱা হ'ব। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ জীৱন পাই গ'লা গতিকে পুৰণা জীৱনৰ কথা মনলৈ আহিব নোৱাৰে।

***গ্লোগান:-** সদায় শুদ্ধ ভাৱনাত থাকা, তেতিয়া অশুদ্ধ ভাৱনাৰ ফ্লু মনলৈ আহিব নোৱাৰে।

!!ওম শান্তি!!
